

CIUTAT PRINCESA

GARCÉS, Marina

Ed.: Galaxia Gutembreg, 2018, p. 256

L'autora explica les experiències que han bastit el seu pensament des de la sensibilitat anticapitalista i del moviment ciutadà dels barris. *Comencen el dia 28 d'octubre del 1996, durant el desallotjament del Cinema Princesa de Barcelona. I (...) acaba un altre dia molt concret: l'1 d'octubre del 2017 als carrers de la mateixa ciutat, amb la celebració i repressió del referèndum d'autodeterminació* (121; Location eBook Kindle). (...) *El 15M i el feminisme van obrir un sentit de la politització des de la proximitat, des del cos a cos i des de les vides posades en comú. Que ja no és censura* (446). No defuig la seva inspiració anarquista i llibertària, tot i que no és exactament el que defineix el moviment que s'oposava a la privatització del que és comú i la circulació del capital en la ciutat on les persones són peces. La campanya *Diner Gratis* neix com un crit de rebuig contra la misèria quotidiana; s'ha d'assumir que el diner es paga amb la pròpia vida, i així prendre consciència que la lògica capitalista comprèn les persones. Aquesta iniciativa està en el rebrot del corporativisme i de l'economia social i solidària, i en les formes col·lectives de produir i consumir. *Espai en Blanc* va néixer com una proposta que volia fer de la col·lectivitat, o del pensar junts, una condició del pensament crític (1435). El col·lectiu es formà amb la triple condició de no tenir local, ni programa, ni estructura laboral estable. A les jornades convocades al MACBA es troben associacions de veïns, grups grups ecologistes, assemblees d'aturats, centres socials *okupats*, grups de contrainformació, grups d'immigrants, etc. (1768). Amb la missió de fer públic allò que és públic independentment de la seva titularitat. La *Plataforma per un Habitatge Digne*, a partir del 2003 va posar en marxa les mobilitzacions contra la bombolla immobiliària. *El Moviment contra el Fòrum Universal de les Cultures*, al 2004, denuncia la ciutat-empresa i els seus laboratoris socials per poder habitar una ciutat oberta a tots els altres nosaltres (1902). Les mobilitzacions del 2011 van ser denúncies i protestes, i portaven a la pràctica una nova cultura de la credibilitat. El sistema havia deixat de ser creïble. A *Ciutat dolguda* (2686) s'exposa la gestió negativa per a la població de la indústria turística: *que a més de colonitzadora, és extractivista perquè la seva explotació econòmica reuneix totes les condicions que trobem en altres formes d'explotació intensiva de recursos comuns*. L'1 d'octubre més que un acte de desobediència, va ser d'autodeterminació col·lectiva, ja que la desobediència encara reconeix l'autoritat (3685).

En forma autobiogràfica exposa el seu pensament unit a les històries culturals i moviments de la ciutat, amb vivències personals i col·lectives que els donen sentit. Dóna explicacions de les posicions del moviment antisistema, i com es generen les seves accions culturals. Perquè, per l'autora, la cultura és *la possibilitat de relacionar, amb sentit, els sabers i la vida, el que sabem i el que volem ... de tot el que tenim, vivim, desitgem.. què ens importa realment? És una pregunta que ens porta a buscar l'essencial. No les essències, sinó el veritablement important* (3913). Tot i que moltes vegades el seu discurs és també antisistema: no busca conclusions sinó relacions.

Interessant exposició del plantejament anticapitalista i antisistema, posant de relleu les contradiccions que esgoten el mateix mecanisme. Critica que la producció de béns no tingui límits, i que el benefici hagi de créixer sempre. Presenta el turisme com una nova explotació extractiva de les ciutats, que expropïen els seus habitants per l'ocupació d'espais i l'encariment dels habitatges i serveis. Denuncia la vergonya de les cases buides i les persones sense casa, la precarietat laboral, i el risc d'exclusió social d'uns ciutadans que resten al marge del sistema productiu. I altres injustícies com el poder de diner que compra les persones. El conjunt de crisis internes del sistema que no accepta correccions, fa que sigui inevitable la denúncia i la acció col·lectiva contra la màquina estatal. Els plantejaments contraris adduiran que el sistema es pot corregir evitant moltes de aquestes crisis i contradiccions, però mentrestant considerem el patiment de la gent.